

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 325.

Tredie Sæssion.

94de Møde.

Tirsdagen den 9de Marts.

(Forts.)

Tscherning (forts.): Jeg nævner kun dette, for at vise, at vi ikke, Enhver især, kunne faae et Ministerium, hvor vi saaledes have Tillid til de enkelte Ministre. Denne Maade, at flokke os sammen med en Mistillidsadresse, En, fordi han vil af med Krigsministeren, en Anden, fordi han ikke lider Indenrigsministeren, en Tredie, fordi han ikke seer en heldig Talleyrand i Finantsministeren, og saa gjøre et Slags Nederlag paa det hele Ministerium, det gaaer ikke an, det er ikke den Vej, man bør betrede. Hvad Justitsministeren angaaer, da kan jeg ikke nægte, at, da jeg hørte ham nævne, begreb jeg ikke ret, hvor man vilde hen. Jeg har endnu Intet seet af Justitsministeren, som jo de Fleste have været tilfredse med, og uden at det jo har forskaffet ham en stor Anseelse her i Thinget. Ham vil man nu af med, fordi... (Flere Stemmer: Nei! nei!) Naa, man vil ikke af med ham? (Latter!). Ja, saa forstaaer jeg virkelig endnu mindre, hvad hele denne Mistillid vil sige; man vil kun have Lov til at sige paa Alverdens Vegne: vi have ingen Tillid til Ministrene, vi berøve dem Tilliden der, hvor vi skulde see at staffe dem den, men saa beholde vi dem alligevel for vor egen Fornøielse, efter at have gjort dem saa ringe som muligt. Det er endnu det allerfletteste Formaal for et Mistillidsvotum, jeg har seet. Altsaa, med Justitsministeren er man fornøiet, uagtet han har „underskrevet Notableprojectet og derpaa desavoueret det;“ men, det er egentlig ikke, Justitsministeren, som har underskrevet Notableprojectet, det er Finantsministeren, som i sin Tid har underskrevet det, og det har vundet Bifald af hele

det daværende Ministerium, og er her i denne Sal forsvaret paa det Allerivrigste (Nei! nei!) vi have Alle dengang fundet, at det var en Nødvendighed (Nei! nei!), vi have antaget det for godt, og det blev understøttet af alle de meest indflydelsesrige og meest populære Ministre. Der blev forsøgt paa at gaae over til en motiveret Dagsorden af det Medlem, som her i Thinget altid staaer ene, og han stod ogsaa ene ved denne Leilighed (Grundtvig: Saa?), ja, maaskee det ærede Medlem for Præstø Amts 4de Valgkreds (Grundtvig) var med ham, men Mange havde han ikke med sig...

Formanden: Jeg mindes ikke ganske, om det ikke var i et hemmeligt Møde at dette foregik.

Tscherning: Jo, men jeg vil tage mig den Frihed at benytte Leiligheden, til at gjøre opmærksom paa, at alle Hemmeligheder have deres Begrænsning, og at vore hemmelige Møder ikke kunne være bestemte til at døe. og gaae i Graven med os.

Formanden: Det turde dog maaskee ikke være aldeles passende nu at fremdrage selve Forhandlingernes Detail.

Tscherning: Jeg skal ikke gaae videre, jeg har netop udtalt Saameget, jeg behøvede (Munterhed). Det er notorisk, at Notabelprojectet er ikke underskrevet af den ærede Justitsminister, og at der, som Grundlag for dette Notabelproject, er opstillet en Artikel, der indeholder det allerfarligste Ord for vor hele Udvikling, nemlig: Status quo ante. Under Bægten af dette Ord have vi lidt i samtlige de 3 Aar, og endnu har jeg ikke seet Noget, der har kastet Saameget af den af sig, som det nærværende Ministerium; vi have aldrig saalidet været under status quo ante som i dette Dieblif. Det altsaa, som den ærede Justitsminister har underskrevet, det er